

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Sáu, ngày 15/09/2023

PHÁP SƯ TỊNH KHÔNG GIA NGÔN LỤC

Phần 3 Chương 3

NÓI RÕ VỀ PHƯƠNG PHÁP TU TRÌ

(BÀI NĂM)

Mỗi chương Hoà Thượng đều dạy chúng ta, trước tiên là tán thán pháp môn, sau đó là cách giữ tâm và phương pháp tu trì. Hoà Thượng nói: “**Chúng ta muốn bồi dưỡng trí tuệ thì chúng ta chỉ có một phương pháp duy nhất đó là nghe Kinh**”. Lời của Phật nói thì mới được gọi là Kinh, nếu không phải lời của Phật thì không phải là Kinh. Điều đặc biệt quan trọng là chúng ta phải lựa chọn bản Kinh để nghe, chúng ta chỉ nghe những bản Kinh mà Hoà Thượng giảng dạy, tán thán vậy thì chúng ta chắc chắn sẽ không sai!

Những người tùy tiện viết ra một văn bản bằng vọng tưởng của họ thì văn bản đó không thể gọi là Kinh. Kinh phải được Tổ Sư Đại Đức dùng để tu học, thực tiễn. Trước đây, “**Kinh Vô Lượng Thọ**” được rất nhiều người ấn tống, số lượng bản in quá nhiều nên dẫn đến việc lãng phí. Tôi rất đau xót khi nhìn thấy những thùng Kinh bị hỏng do mối, do mực nát. Có người đã khoe với tôi họ đã in hàng triệu bản “**Kinh Vô Lượng Thọ**”. Có người hỏi tôi, vì sao tôi không dịch “**Kinh Vô Lượng Thọ**”. Tôi nói, tôi không đủ khả năng, có một lần tôi chỉ dịch bản Kinh đó ra âm Hán Việt. Có người không biết về chữ Hán nhưng họ dùng bản dịch của những người khác tổng hợp thành một bản của họ, chúng ta không nên làm những việc như vậy. Chúng ta chỉ học Phật vài năm, chúng ta chưa có độ thâm, độ sâu mà chúng ta tùy tiện làm thì chúng ta sẽ làm hại đời sau.

Khi nghe Kinh, con người thường thích thêm vào hoặc bớt đi điều này chương ngại sự thành tựu. Việc gì chúng ta chưa làm được thì chúng ta cố gắng làm, làm được thì chúng ta phải cố gắng làm tốt hơn. Hoà Thượng nhắc chúng ta: “Phật pháp là quán thông”. Một thông thì tất cả thông. Thí dụ, khi chúng ta thực hành “**Lục Độ**”, chúng ta cố gắng làm một việc trong “**Lục Độ**” là bố thí, ban đầu chúng ta bố thí vật ngoài thân đây là chúng ta bố thí ngoại tài và sau đó, chúng ta bố thí nội tài, cao hơn nữa là chúng ta bố thí tập khí, phiền não của mình. Sau khi chúng ta làm tốt bố thí thì việc trì giới chúng ta cũng sẽ làm được tốt. Chúng ta ta làm tốt bố thí, trì giới thì chắc chắn chúng ta sẽ làm tốt tinh tấn, nhẫn nhục. Điều quan trọng là chúng ta phải kiên trì thật làm, chỉ tiến không lùi.

Hòa Thượng nói: *“Năm xưa, Thích Ca Mâu Ni Phật suốt 49 năm nói pháp không gián đoạn, nhiều người đi theo Thích Ca Mâu Ni học tập, họ không muốn rời khỏi Phật, mỗi ngày nghe Phật nói ra những ý nghĩa “thâm thâm vi diệu pháp”. Việc này làm cho chúng ta ngộ ra, chúng ta muốn có trí tuệ từ Phật pháp thì chúng ta không thể rời khỏi Kinh điển. Chúng ta phải ngày ngày nghe giảng và vì người giảng nói. Sau khi nghe, chúng ta chính mình tường tận, chúng ta tự thay đổi ba nghiệp của mình và chúng ta giảng giải cho người khác nghe”*. Chúng ta nghe giảng là chúng ta thành tựu cho mình. Chúng ta vì người diễn nói là chúng ta thành tựu cho người và cũng chính là thành tựu cho mình. Sau khi chúng ta học xong 1200 chuyên đề tôi cảm thấy chính mình rất thọ dụng.

Hòa Thượng nói: *“Thế Tôn ở ngay trong một đời chỉ bảo cho chúng ta: “Thọ trì Kinh điển vì người diễn nói”. Câu nói này chúng ta nghe 1000, 10000 lần, chúng ta nghe một cách hoan hỷ thì chúng ta sẽ bằng lòng “vì người diễn nói”. “Diễn” là biểu diễn, là nói ra cách làm, cách hàng phục nội tâm của mình. “Trì” là gìn giữ, hành trì một cách thiết thực. Trong “Kinh Vô Lượng Thọ” nói: “Dĩ thân tác tắc”. Phải lấy mình làm gương. Trong “Kinh Vô Lượng Thọ” cũng dạy chúng ta: “Hiếu dưỡng phụ mẫu, phụng sự sư trưởng, từ tâm bất sát, tu Thập Thiện Nghiệp, đọc tụng Đại Thừa, vì người diễn nói”*. Trong những điều này, trước tiên chúng ta phải làm được *“hiếu dưỡng Phụ Mẫu, phụng sự Sư trưởng”*, chúng ta phải làm ngày càng nghiêm túc, không tùy tiện.

Trên *“Kinh Hoa Nghiêm”* dạy: *“Học vi nhân sư, hành vi thế phạm”*, cũng chính là như trong *“Kinh Vô Lượng Thọ”* nói: *“Dĩ thân tác tắc”*. Chúng ta muốn khai mở trí tuệ thì chúng ta phải nghe Kinh, nghe pháp. Chúng ta chỉ nghe những Kinh pháp đã được Tổ Sư Đại Đức đọc tụng, đây chính là các Ngài đã ấn chúng. Những năm gần đây, có nhiều người biên soạn *“Kinh A Di Đà”*, *“Kinh Địa Tạng”*, nếu người vẫn còn tập khí, phiền não biên soạn Kinh thì khi biên soạn họ sẽ mang theo cả tập khí, phiền não của mình.

Tôi may mắn vì tôi được tiếp nhận lời của Hòa Thượng, tôi nghe lời của Ngài nhiều lần nên tôi có niềm vui lưu xuất từ nội tâm, đây chính là niềm vui của *“pháp hỷ sung mãn”*. Khi chúng ta có niềm vui từ nội tâm thì chúng ta sẽ hết lòng vì người diễn nói. Nơi nào cần diễn thì chúng ta diễn, nơi nào cần nói thì chúng ta nói. Chúng ta nói lại cái chúng ta đã diễn và diễn lại cái chúng ta đã nói. Chúng ta không nói suông mà chúng ta chỉ nói lại những điều chúng ta đã làm, đây là chúng ta thật học, thật tu, thật có thành tựu. Hòa Thượng từng nói: *“Chúng ta bảo người khác bố thí nhưng chúng ta thì muốn mình có càng nhiều càng tốt, làm gì có đạo lý này!”*.

Chúng ta học Phật, chúng ta phải ngày càng siết chặt chính mình, phải nghiêm túc, đi vào quy củ chuẩn mực hơn. Có người cho rằng nhiều việc nên *“tùy duyên”* nhưng đó là chúng ta thường *“tùy tiện”*. Thí dụ, chúng ta đến một nơi nghiêm

túc thì chúng ta phải ăn mặc lịch sự. Phật Bồ Tát xuất hiện ở thế gian vì chúng sanh nói pháp, các Ngài thị hiện trong rất nhiều hoàn cảnh khác nhau, dù các Ngài ở trong hoàn cảnh thấp hèn nhưng phẩm chất các Ngài vẫn rất thanh cao, các Ngài ở trong ô nhiễm nhưng chính mình không ô nhiễm. Đây là các Ngài “*dĩ thân tác tắc*”. Các Ngài giống như hoa sen khi nụ hoa vươn ra khỏi bùn thì trở thành bông hoa tinh khiết, ngát hương thơm.

Khi chúng ta có niềm vui trong nội tâm thì chúng ta không cần phải cố gắng làm và chúng ta sẽ tự nhiên “*vì người diễn nói*”. Chúng ta cố gắng là chúng ta đang làm một việc quá sức của mình, chúng ta thật làm thì thân thể của chúng ta có thể mệt một chút nhưng chỉ cần chúng ta nghỉ ngơi một thời gian ngắn thì cơ thể sẽ hồi phục. Chúng ta cố gắng làm một việc thì chúng ta đã có cường cầu, vọng tưởng, phiền não. Hòa Thượng bôn ba khắp nơi trên thế giới, có một lần Ngài trở về Hồng Kông một mình, tôi cảm thấy rất cảm động khi nhìn thấy hình ảnh này, nhiều người cảm thấy Ngài rất khổ vì Ngài đã già mà phải bôn ba khắp nơi như vậy. Cơ thể Ngài đã già nua, giống như một cỗ máy chạy suốt 70 năm không nghỉ nhưng Ngài vẫn luôn “*vì người diễn nói*”. Hòa Thượng Hải Hiền, bà Hứa Triết cũng đã làm ra tám gương “*vì người diễn nói*” cho chúng ta. Người xưa nói: “*Kinh nghe ngàn lần, ý kia tự hiểu*”. Chúng ta nghe nhiều lần thì chúng ta tự nhiên sẽ hiểu ý nghĩa sâu sắc mà Phật truyền tải, khi chúng ta đã hiểu thì chúng ta sẽ tự hoan hỷ “*vì người diễn nói*”.

Hòa Thượng nói: “***Nếu chúng ta chân thật muốn vào tri kiến của Phật, khiến tư tưởng của chúng ta thuần chánh, không có sự sai lầm mà chúng ta không đọc Kinh, không nghe Kinh thì chúng ta nhất định không làm được!***”. Tôi ngồi đây giảng bài, tôi làm cũng là để cho chính mình nghe, chính mình nhìn thấy. Nếu chúng ta không lên học một tháng thì khuôn mặt của chúng ta, nội tâm của chúng ta đã hoàn toàn khác.

Hòa Thượng nói: “***Tôi học Phật đã 47 năm, tôi nói với các vị bằng kinh nghiệm nhiều năm của mình, chúng ta ngày ngày huân tập, không có ngày nào gián đoạn thì trong đời nhân xử thế tiếp vật chúng ta sẽ không tùy thuận theo phiền não. Nếu chúng ta không ngày ngày huân tập, chúng ta gián đoạn một ngày thì chúng ta sẽ tùy tiện phiền não***”. Chúng ta ngày ngày huân tập, chúng ta nhớ lời của Phật, của Cổ Thánh Tiên Hiền thì hành động tạo tác của chúng ta được chỉ đạo bởi các Ngài. Nhà Phật nói: “***Bồ Tát có một pháp duy nhất đó là ngày đêm thường niệm thiện pháp, tư duy thiện pháp, quán sát thiện pháp, không để bất cứ một ý niệm bất thiện nào xen tạp***”. Chúng ta ngày ngày huân tập thì giống như khởi tâm động niệm của chúng ta được lọc bởi một tấm lưới nhờ đó chúng ta thu liễm được những ý niệm bất chánh. Cho dù chúng ta đã khởi ý niệm bất chánh thì ý niệm đó cũng không phát tác được xa. Chúng ta mới tu học 7 năm mà chúng ta được nghe Kinh nghiệm của người đã tu hành trong suốt 70 năm thì chúng ta sẽ tránh được những sai lầm.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta ngày ngày huân tập thì chúng ta mới có thể y theo lời dạy của Phật Bồ Tát trong cách đối nhân, xử thế, tiếp vật nếu chúng ta không ngày ngày huân tập thì chúng ta chỉ y theo tập khí, phiền não. Chúng ta vẫn mê, là chưa giác ngộ nên chúng ta tùy thuận theo chính mình trong đối nhân xử thế tiếp vật thì chắc chắn chúng ta chỉ tạo nghiệp”**. Chúng ta mê nên chúng ta sẽ tạo nghiệp ở ba đường ác là Địa ngục, Ngạ quỷ, Súc sanh. Chúng ta phản tỉnh chúng ta đang đang y theo tập khí, phiền não hay chúng ta y theo giáo huấn của Phật?

Hòa Thượng nói: **“Trong Phật pháp không luận là chúng ta tu học theo phương pháp nào, người dễ thành tựu nhất là thượng căn lợi trí và người hạ ngu. Tại sao chúng ta không thể thành tựu như hai hạng người này? Vì hai hạng người này không có hoài nghi. Người thượng căn thấu hiểu đạo lý nên họ không hoài nghi. Người hạ căn khi được dạy thì họ làm theo”**. Chúng ta không thể sánh bằng người hạ ngu. Người hạ ngu là người giống như thế gian nói: **“Ngu bất khả cập”**. Ngu chẳng ai bằng. Bài trước đây Hoà Thượng nói: **“Chúng ta thành tựu là do duyên, nếu chúng ta có căn tánh hạ ngu mà chúng ta gặp người dạy không đúng thì chúng ta không thể thành tựu. Nếu chúng ta là người hạ ngu nhưng chúng ta được người sáng suốt dạy bảo thì chúng ta có thể thành tựu, đây là do chúng ta có duyên tốt”**. Trong sách xưa có ghi lại câu chuyện về người thợ vá nôi học trò của Hoà Thượng Đệ Nhàn, ông không biết chữ, không hiểu về Phật Kinh, Hoà Thượng Đệ Nhàn dạy ông: **“Ông chăm chỉ niệm câu Phật hiệu, đói thì ăn, mệt thì nghỉ, hết mệt thì mau mau niệm Phật!”**. Ông thợ vá nôi lão thật làm theo lời của Hoà Thượng Đệ Nhàn, ba năm sau ông đứng tự tại vãng sanh trong suốt ba ngày.

Pháp sư Cụ Hành là học trò của Hoà Thượng Hư Vân, ông cũng không biết chữ, nghèo khổ, ông xin vào làm ở nơi Hoà Thượng Hư Vân đang xây dựng chùa, để làm công quả và hàng ngày có cơm ăn, Hoà Thượng Hư Vân không tu pháp môn niệm Phật nhưng Ngài nói với pháp sư Cụ Hành là căn tánh của ông chỉ phù hợp với việc niệm Phật. Khi tháp trong chùa được xây xong, pháp sư Cụ Hành nói với Hoà Thượng Hư Vân: **“Hoà Thượng cho con vào ở trước được không ạ!”**. Hoà Thượng Hư Vân nói: **“Nếu ông có thể đi trước thì ông vào ở trước!”**. Mấy tháng sau, pháp sư Cụ Hành ra triền núi phía sau chùa ngồi tự tại vãng sanh, ông dùng lửa tam muội, lửa của tự tánh, tự đốt thân thành tro. Dân làng thấy ánh sáng lớn phát ra từ phía sau chùa, họ tưởng chùa bị cháy nên chạy đến dập lửa, khi mọi người đến gần định dập lửa thì họ nhìn thấy pháp sư Cụ Hành đang ngồi, thân xác, thần sắc của ông vẫn như còn sống. Khi Hoà Thượng Hư Vân đến, Ngài gõ ba tiếng khánh thì thân xác đổ gục xuống thành tro.

Hòa Thượng nói: **“Người căn tánh trung hạ vẫn còn nghi hoặc, gián đoạn nên họ tu pháp môn nào cũng gặp chướng ngại, không thể thành tựu. Phật dạy chúng ta: “Nhất môn thâm nhập trường kỳ huân tu”. Chúng ta phải trường kỳ huân tu thì chúng ta mới có thể diệt được hết nghi hoặc, mới có thể thành tựu”**. Hoà

Thượng tung noi: “*Chúng ta phải học làm người ngu!*”. Chúng ta học làm người ngu để chúng ta biết nghe lời, biết thật làm!

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!